

[Holger Eriksen.]

paa Tanken, men har ladet den falde, fordi Afgiften derved vilde miste sin Evne til at øge Udbudet af Jord. Jeg har allerede sagt, at jeg anser netop denne Virkning for det væsentligste ved Forslaget. Jeg ønsker under ingen Omstændigheder at forringe denne Virkning, og derfor bøjer jeg mig for det nævnte Argument.

Med Hensyn til at stimulere Udbudet af Jord har jeg hæftet mig ved Bemærkningerne om, at Landbrugsjord vedblivende vil blive vurderet som saadan uden Tillæg af Spekulationsværdi, saa længe Benyttelsen til Landbrug er den økonomisk bedste Udnyttelse af Jorden. Denne Bestemmelse er vel nok nødvendig i Praksis, selv om den ikke just virker salgsfremmende. Man maa dog haabe, at Vurderingsmyndighederne er vaagne og straks sætter Vurderingen op, saa snart der konstateres en Mangel paa Byggegrunde.

Hvad de tekniske Ændringer angaar, er det jo væsentligt saadanne, som er blevet nødvendiggjorte gennem den Erfaring, Lovens Praktisering hidtil har givet.

Jeg kan tiltræde dem alle, og jeg skal slutte med at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, samtidig med at jeg gratulerer den højtærede Finansminister for det beundringsværdige Initiativ, han har taget ved dette Forslag, i Retning af at komme Jordspekulationen til Livs paa en effektiv Maade.

Hans Conrad Koefoed: Loven om Grundstigningsskyld har til Hovedformaal, for det første at fremskynde Tilbud af Grunde, som samfundsmæssigt set maa siges at være egnede til andre Formaal end det, hvortil de i Øjeblikket bliver benyttet, og for det andet en i hvert Fald delvis Inddragen af den tilfældige Ejers uberettigede Fortjeneste, idet disse Fortjenester meget ofte kan siges at være fremkaldt af den almindelige Befolkningstilvækst og ogsaa ret tit er fremkaldt af særlige Foranstaltninger fra det offentlige Side og som Regel uden nogen særlig Indsats af Betydning fra selve Ejerens Side.

Man har vist Lov til at sige, at stort set alle er enige om disse to Hovedformaal for denne Lovgivning. Hvis man kun havde det sidste Formaal: at inddrage Fortjenesten helt eller delvis, saa er der ingen Tvivl om, at man kunde finde frem til Metoder, som var meget simplere og meget mere rationelle end den Lovgivning, her er Tale om. Den ærede socialdemokratiske Ordfører har allerede været inde paa Tanken, og den vil sikkert ogsaa blive fremsat af andre. Man kunde

i saa Fald tage en Bøngangsafgift af Fortjenesten, eller man kunde simpelt hen lade denne gaa ind i Indkomstbeskatningen, hvor den jo, da den vilde komme i den øverste Ende, vilde blive beskattet ret kraftigt i vore Dage. Men da de fleste mener, at det første Formaal, nemlig det Formaal at fremskaffe Tilbud paa Grunde, paa Jord, ogsaa maa tages i Betragtning, er det vist i og for sig ikke megen Nytte til at diskutere denne Side af Sagen.

Loven om Grundværdistigningsskyld af 1933 har vist sig at være behøftet med Fejl, navnlig to store Fejl. For det første — og det er den værste — har det vist sig, at det faktisk er blevet Køberne af Grunde, hvorpaa der falder Grundværdistigningsskyld, der er kommet til at betale Skylden, og ikke Sælgerne. Dernæst har det vist sig, at der har været ulige Forhold mellem dem, der har købt og altsaa i de fleste Tilfælde er kommet til at betale Skylden, idet man har fordelt Grundbeløbene i Forhold til de Vurderinger, som Moderejendommen til den udstykkede Parcel er blevet Genstand for efter Udstykningen, med det Resultat, at de første Ejendomme, der er blevet udstykket fra en bestemt Moderejendom, har hugget Hovedparten af Grundbeløbene, hvorefter de senere udstykkede Ejendomme, der maaske har en lige saa god Beliggenhed, har maattet nøjes med en mindre Part af Grundbeløbet, saaledes at de sidste har faaet større Grundværdistigningsskyld end de første. Dernæst har man været opmærksom paa den gamle Lovs § 4 om Konjunkturtillægget, hvorefter man kun tager Konjunkturstigningen fuldt ud for de første 10 pCt.s Vedkommende og derefter nøjes med 1 pCt. for hver 2 pCt.s Stigning. Man har faaet Øjnene op for, at der ligger den Fare deri, at det vil medføre Konjunkturstigning for mange Ejendomme, som ikke ifølge Lovens Aand bør beskattes med Grundværdistigningsskyld. Det vilde komme til at gælde Landbrugsejendomme og ogsaa andre Ejendomme, som i og for sig fuldt ud var udnyttet paa den samfundsmæssigt set bedste Maade, men som paa Grund af den stadige Konjunkturstigning og med Tillægget til Grundbeløbet beregnet med Halvdelen af Procenterne, naar man kommer over de 10, kunde komme ud for en saadan Grundværdistigningsskyld.

I det Udvalg, som den tidligere Finansminister nedsatte til Behandling af dette Spørgsmaal, var vi enige om at søge disse Fejl rettet, selv om vi i Indstillingen delte os i to eller tre Mindretal. Derfor kan jeg i alt væsentligt tiltræde det nye i det forelig-